

GLASUL DOMNULUI

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 6 (2014), Duminica Floriilor

EVANGHELIA: IOAN 12,1-18*

Cu șase zile înainte de Paști, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, cel pe care-l înviase din morți. Și l-au făcut acolo cină; și Marta slujea. Și Lazăr era unul dintre cei ce ședeau la masă cu El. Atunci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mult preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei; iar casa s'a umplut de mireasma mirului. Dar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Săi - cel care avea să-L vândă - , a zis: „De ce nu s'a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor?” Iar el a zis aceasta nu pentru că îi era lui grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, vămuia ce se punea într'însa. A zis deci Iisus: „Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat; că pe săraci îi aveți pururea cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți pururea”.

Atunci mulțime mare de Iudei a aflat că El este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să-L vadă și pe Lazăr pe care El îl înviase din morți. Iar arhierii au pus la cale ca și pe Lazăr să-l omoare, căci din pricina lui mulți dintre Iudei mergeau și credeau în Iisus.

A doua zi, marea mulțime care venise la sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim, au luat ramuri de finic și au ieșit în întâmpinarea Lui și strigau: „**Osana!, binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!**” și: „Împăratul lui Israel!”

Și Iisus, găsimd un asin tânăr, a șezut pe el, precum este scris: **Nu te teme, fiica Sionului! Iată, Împăratul tău vine șezând pe mânzul asinei.**

Pe acestea ucenicii Săi nu le-au înțeles de la'nceput; dar când S'a prea mărit Iisus, atunci și-au adus ei aminte că acestea pentru El erau scrise și că pe acestea le-au făcut ei pentru El.

Drept aceea, mulțimea care era cu El când l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți dădea mărturie; de aceea l-a și întâmpinat mulțimea, pentru că auzise că El a făcut această minune.

*)Texte preluate din Biblie, (Ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu)

Predică la Duminica Floriilor

Părintele Petroniu Tănase

Duminica stâlpărilor este puntea de trecere de la sfințita patruzecime la Săptămâna Sfintelor Patimi. Domnul intră în Ierusalim cu intrare smerită și triumfală totodată. Smerită, pentru că “Cel ce are scaun cerul și așternut picioarelor, pământul” și “Cel purtat de Heruvimi și laudat de Serafimi”, se smerește și încalecă pe mânz necuvântător. Dar și triumfală, pentru că mulțimea poporului recunoaște în Cel ce vine, pe Stăpânul vieții și al morții, iar pruncii cei fără de răutate, simțitori pentru lucrurile cele de taină, îl întâmpină ca pe un Împărat, cu stâlpi de finic și cu strigăte de “Osana”, așternându-și înaintea-l hainele pe cale. Și noi, Israelul cel nou și înduhovnicit, ne pregătim să întâmpinăm pe Domnul, care vine blând și smerit, să intre în Ierusalimul sufletelor noastre. (...)

Înțelesul duhovnicesc al stâlpărilor ni-l arată Mărimurile utreniei, care ne cheamă: “Veniți și noi cu pruncii să aducem lui Dumnezeu credință, ca niște ramuri de finic și dragoste ca niște stâlpi”. Credința neclintită, deci, și dragostea cu care întâmpinăm pe Domnul sunt semnele înnoirii noastre. Oare nu cu acestea ne cheamă El să ne apropiem de ospățul euharistic la fiecare Sfântă Liturghie? La acestea se mai adaugă pruncia cea duhovnicească ale cărei însușiri sunt: încredere totală și dragoste fără rezerve. De unde și îndrăzneala cu care strigă “Osana”, fără jenă sau teamă de fariseii și cărturarii care sunt de față, pentru că “Dragostea desăvârșită alungă frica” (I Ioan 4, 18).

Hainele aruncate pe cale sunt restituire a unei vechi datorii. Omul, dacă a căzut din Eden, Dumnezeu i-a făcut haine din piele și l-a scos afară din Rai. Acum Însuși Dumnezeu vine la noi și Raiul este cu Dânsul, nu mai avem nevoie de haine; de aceea l le înapoiem, le aruncăm înaintea Lui și le calcă asinul, dobitocul pe care stă Hristos, arătând dobitocia de care vine să ne izbăvească. Primirea hainelor era legată de rușinea păcatului și de neîndrăzneala care ne făcuse să ne ascundem; acum suntem plini de îndrăzneală, strigăm “Osana”, întâmpinăm pe Biruitorul morții și al iadului, căci prin El și noi ne-am făcut biruitori asupra păcatului, precum o mărturisesc stâlpii, semnele de biruință pe care le ținem în mână.

Cărturarii și fariseii crapă de zavistie: “Învățătorule, ceartă-ți ucenicii, nu auzi ce strigă pruncii?” “Dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga” le astupă gura,

Domnul. Tot așa și diavolul, văzând câștigul duhovnicesc al omului înnoit prin pocăință, crapă de zavistie. De prisos însă, măririle lui Dumnezeu, neconținut le strigă toată făptura, numai el e orb și întunecat la minte.

Să nu trecem cu vederea tradiția creștină a ramurilor de copaci, cu care credincioșii întâmpină în această zi pe Domnul. În părțile noastre, unde lipsesc măslinii și palmierii, poporul întâmpină pe Domnul cu ramuri de salcie. Rânduiala este plină de înțelese duhovnicesc. Dintre toți copacii, singură salcia, copac smerit, fără flori frumoase, fără fructe și cu un lemn puțin căutat, de data aceasta a luat-o înaintea copacilor falnici, frumoși și prețuiți și s-a grăbit în smerenia ei să-și împodobească ramurile cu mătîșorii aurii și să le ofere Bisericii pentru întâmpinarea Domnului iubitor. Ofranda este primită cu dragoste, ramurile de salcie sunt binecuvântate și sfințite, iar poporul le ține în mână la sfintele slujbe, ca un semn de biruință. Căci la Florii, firea prinsă de amorțeala iernii, începe să se trezească la viață. Mătîșorii sunt semne că deja viața și-a reluat mersul, că a biruit moartea iernii.

E numai aparentă nepotrivirea ce se vede la intrarea Domnului în Ierusalim; Mântuitorul vine călare pe asin, blând și smerit, iar mulțimea Îl întâmpină ca pe un biruitor, cu ramuri și cu aclamații. Cele două atitudini: smerenia și biruința sunt strâns legate împreună. Adevărata biruință, adevărata putere numai smerenia o dă, precum ne-a arătat-o Însuși Domnul. Smerenia este semnul sub care s-a desfășurat toată lucrarea noastră de înnoire duhovnicească. Postul a început cu smerenia Vameșului și se încheie cu smerenia Domnului, care ne lasă smerenia, singura cale spre Viață și Înviere.

Floriile sunt totodată trecere spre marea Săptămână a Sfințelor Patimi. Cărturarii și fariseii, văzând marea minune a învierii lui Lazăr, s-au hotărât definitiv pentru omorârea Domnului. “Ce să facem, zic mai marii preoților și sinedriul, dacă-L vom lăsa așa toți vor crede în El”. Iar Caiafa, fără să vrea, proorocește: “Că ne este mai de folos să moară un om pentru popor, decât să piară tot neamul”. De aceea, “din acea zi, s-au sfătuit să-L ucidă” (Ioan 11, 47-53). Israel s-a lepădat de Domnul său și un nou Israel întâmpină pe Domnul intrând în Ierusalim.

(Sursa: **Părintele Petroniu Tănase**, *“Ușile pocăinței. Meditații duhovnicești la vremea Triodului”*, Editura Doxologia, Iasi, 2012)

Vitamine duhovnicești

**Pe toate să le înfrunțați cu iubire, cu bunătate,
cu răbdare și cu smerenie**

(Despre Răbdare)

Se întâmplă de multe ori ca cineva să simtă un necaz peste măsură din pricina stării acestei lumi. Să sufere văzând că voia lui Dumnezeu nu se împlinște astăzi de către oameni, și nici de către el însuși. Să-l doară cu durere trupească și sufletească a celorlalți. Această sensibilitate e un dar de la Dumnezeu. La femei o întâlnim mai des. Sufletele care au această subțirime sunt în chip deosebit primitoare ale vestirilor și vocii lui Dumnezeu. Aceste suflete sensibile au puțința de a spori mult în viața cea întru Hristos, căci îl iubesc pe Dumnezeu și nu vor să-L întristeze. Au de străbătut, însă, o primejdie. Dacă nu îi predau cu încredere lui Hristos viața lor, este cu puțință ca duhul viclean să-și tragă foloase din delicatețea lor și să-i arunce în întristare și deznădejde. Această sensibilitate nu are îndreptare. Poate fi numai transformată, preschimbată în iubire, bucurie, adorare dumnezeiască. Cum? Prin întoarcerea către cele de sus. Să întoarceți orice necaz către cunoașterea lui Hristos, către iubirea Lui, către slăvirea Lui. Iar Hristos, Care așteaptă totdeauna cu ardoare să ne ajute, vă va da harul și puterea Sa, și va prefăce necazul în bucurie, în iubire pentru frați, în adorare către El Însuși. Așa va fugi întunericul. **Sufletul vostru să se dăruiască rugăciunii “Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă” pentru toate neliniștile voastre, pentru toate și pentru toți. Nu priviți la ceea ce vi se întâmplă, ci la lumină, la Hristos, așa cum pruncul privește către mama atunci când i se întâmplă ceva. Să le vedeți pe toate fără frământare, fără strâmtorare, fără apăsare. (...) Întreaga voastră strădanie să fie să priviți spre lumină, să cuceriți lumina. (...) Să aveți încredere în Dumnezeu. Atunci ați scăpat de griji și deveniți organe ale Lui. Strâmtorarea arată că nu ne-am încredințat viața lui Hristos. Pe toate să le înfrunțați cu iubire, cu bunătate, cu răbdare și cu smerenie. Să fiți stânci. Toate să se spargă deasupra voastră și să se întoarcă înapoi precum valurile, iar voi să rămâneți netulburați. Dar vei zice: “Ei, se poate asta?” Da, se poate întotdeauna prin harul lui Dumnezeu. Dacă le judecăm omenește, nu se poate. În loc să vă înrăurească spre rău, toate pot să vă facă bine, să vă întărească în răbdare, în credință.**

(Sursa: **Părintele Porfirie**, “*Ne vorbește părintele Porfirie*”, Editura Bunavestire Galați, 2003)